

[Poul Møller.]

en bred tilslutning her i det høje ting. Jeg vil derfor fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Med det formål at tilvejebringe den bredest mulige tilslutning i folketinget og blandt danske videnskabsmænd og humanister til en varig ordning imellem Danmark og Island vedrørende Den arnamagnæanske Samling opfordrer tinget det nedsatte udvalg til at gennemføre de for dette formål fornødne forhandlinger, eventuelt igennem nedsættelse af et underudvalg, der også vil kunne drøfte sagen med islandske parlamentarikere.

Tinget fortsætter herefter behandlingen af den på dagsordenen opførte sag.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Poul Møller: Må jeg endelig til sidst i anledning af det ændringsforslag, der er stillet uden for betænkningen, sige, at det har jo altid været utilfredsstillende, at man ud over kriteriet skulle udlevere disse to værker, disse to skindbøger. Jeg tror, at langt de fleste i den konservative folketingsgruppe derfor vil betragte ændringsforslagets vedtagelse som et fremskridt, uden at problemerne med Den arnamagnæanske Samling dermed overhovedet bliver berørt. Vi vil derfor gerne stemme for det af det ærede medlem hr. Diderichsen stillede ændringsforslag. De bemærkninger, jeg i øvrigt har gjort om Den arnamagnæanske Samling, står altså uændret.

Helveg Petersen: I flertalsindstillingen i betænkningen understreges det, at flertallet lægger megen vægt på, at der er tale om et lovforslag, der én gang er vedtaget med et betydeligt flertal i det høje ting; der er, siger man, gennem vedtagelsen af lovforslaget i 1961 skabt forventninger i Island om, at udlevering af håndskrifterne vil finde sted på det i loven skitserede grundlag, og flertallet kan ikke skuffe disse forventninger. Hvis lovgivningsmagten ville udsætte sagen på ubestemt tid, ville det efter min opfattelse belaste forholdet mellem vore to lande stærkt. Man ville med rette fra is-

landsk side kunne bebrejde flertallet, at det ikke vedstod den afstemning, der fandt sted for mere end 3 år siden, og det er vist nødvendigt at understrege, at der ikke fra flertallets side på noget tidspunkt er givet udtryk for, at man nærede noget ønske om at ændre i lovforslaget; det har været en stilltende forudsætning, at man ville søge at gennemføre det uændret. Der er ikke i den mellemliggende tid kommet forslag eller synspunkter frem fra modstanderne af udleveringen, der har kunnet bringe sagen ind i et andet leje eller motivere, at det skete.

Det siges i den konservative mindretalsudtalelse, at meningen med udskydelsen var at sikre tinget tid til rolig overvejelse og forhandling i en atmosfære, der ikke var skadet af de åbenlyse tilblivelsesmangler, der knyttede sig til forslaget af 1961. Det er mærkeligt, at man ikke fra konservativ side på noget tidspunkt i den mellemliggende tid har taget initiativ til at fremme en drøftelse af sagen. Man måtte vide, at lovforslaget ville blive genfremsat, og det kan heller ikke være en fremmed tanke for mindretallet, at det ville blive fremsat i samme skikkelse som sidst. De tilblivelsesmangler, som det konservative mindretal peger på, havde man jo lejlighed til at tage stilling til, da vi drøftede lovforslaget i 1961. De blev gennemdrøftet på alle leder og kanter, og der blev fremsat megen kritik; men ikke desto mindre vedtog et stort flertal af folketinget lovforslaget. Flertallet mente ikke i 1961, at det var et urimeligt lovforslag, og selv om der er sket ændringer med hensyn til personsammensætningen af det høje ting, er der et flertal til nu at vedstå lovforslaget.

Det er ikke rigtigt, at der intet er sket under udvalgets arbejde. Der er kommet nye oplysninger til, og specielt er der kommet oplysninger til om den videnskabelige forsknings fremtidige muligheder, der er af stor interesse. Jeg tænker her på professor Jón Helgasons svar på de stillede spørgsmål. Man har jo i den offentlige debat meget stærkt fra modstanderside understreget, hvilken ulykke det ville være for forskningen, om der skete en deling af stiftelsen. Professor Jón Helgasons svar er et stærkt dementi af denne bekymring. Professor Helgason fastslår, at et forskningsarbejde stadig væk vil kunne finde sted, ikke uden